Een nachtelijk Bezoek

Vrij naar het Engelsch door P. S.

Miss Alice Henderson legde met een moe gebaar het boek, waarin ze juist gelezen had, weg en begaf zich, vóór ze ter ruste ging, nog even naar haar Moeder.

„Wel, hoe gaat 't U nu, Mama, wat beter?"

„Ja kind, veel beter, morgen sta ik op hoor. of je 't goedvindt of niet."

„We zullen er eerst Papa en den dokter nog eens over spreken, Maatje, dan kunnen we weer zien. Wel te rusten, hoor," en Alice boog haar mooi hoofdje voorover en kuste haar oude Moeder op het voorhoofd. Toen ging ze naar haar eigen slaapvertrek. Zij was wat zenuwachtig vanavond en voelde zich beklemd, omdat Papa nog niet thuis was. „Vreemd," dacht ze, „dat heb ik toch anders nooit. Papa heeft natuurlijk weer vreeslijk laat gewerkt vanavond en zit nu nog wat in de club. Over een uurtje is hij er zeker. John is al wel een half uur weg met den auto." Ondanks al haar redeneeringen mocht het haar toch niet gelukken dat onrustig gevoel te onderdrukken en ofschoon ze elken avond met Mama en twee dienstboden alleen was, wanneer John met den auto haar vader uit de stad afhaalde, had ze nooit den minsten last, dat haar zenuwen haar parten speelden, ook al gierde de wind door de hooge boomen van het park, waarin hun villa lag.

Zij trachtte haar gedachten een andere richting te geven, zette zich voo haar kapspiegel en trok de kammen uit het zware blonde haar, dat als een gouden sluier over haar rug golfde.

Plotseling hief ze luisterend het hoofd op. Haar mooie blauwe oogen verwijdden zich en er kwam een uitdrukking in van doodelijken schrik.

Wachten .... nog een oogenblik .... nog eens luisteren ... ja... nu wist ze, dat ze zich niet vergist had. Duidelijk hoorde ze nu het geluid van het vijlen van ijzer. Een ellendig knarsend geluid was het.

Op hetzelfde oogenblik, dat Alice zekerheid van het gevaar had, was haar zenuwachtigheid als bij tooverslag verdwenen. Ze was met één sprong bij den knop van het electrisch licht en haar kamer was dadelijk in duisternis gehuld.

„Niet bang zijn, Alice, een Amerikaansch meisje heeft moed, toon dat nu." Zoo sprak ze zichzelf moed in. Toen opende ze voorzichtig, heel voorzichtig de deur van haar slaapkamer, en keek door het venster der zitkamer in den tuin.

„Jawel," sprak ze zacht voor zich heen, „'t is het serreraam beneden, ik dacht het wel; 'k heb er Papa dikwijls voor gewaarschuwd. Ongetwijfeld weten ze dat Papa niet thuis is en ook geen mannelijke bediende, anders zouden ze zoo weinig plichtplegingen niet maken." Nogmaals keek ze naar beneden. Eén, twee, drie man telde ze; duidelijk teekenden zich de donkere gestalten af op het marmeren terras, dat de geheele villa omgaf. Even dacht ze na; toen sloop ze een andere kamer binnen en nam de telefoon van den haak.

„'k Heb nog minstens drie minuten," dacht Alice, „als ik onmiddellijk aansluiting heb is het juist lang genoeg."

„Hallo!" klonk de slaperige stem van de telefoonjuffrouw.

„1155. Royal Bent Club, juffrouw, vlug!"

„Royal Bent Club," hoorde zij een oogenblik daarna.

„Is Mr. Henderson daar?" vroeg ze.

„Ja juffrouw, met wie?"

„Zijn dochter." antwoordde zij zacht. „Roep Papa, vliegensvlug." Binnen enkele seconden sprak ze haar vader.

„Begrepen!" ... riep Mr. Henderson. Door de telefoon hoorde Alice de trillende stem van haar vader. „Alice" ... riep hij zenuwachtig ... „'t zal nog wel een half uur duren, eer ..."

„Ik houd ze zoolang bezig, stil nu."

Alice legde den hoorn op de telefoon en luisterde scherp. Het vijlen had plotseling met een krak opgehouden en Alice wist, dat nu de grendel van het patentslot was doorgevijld. Nu konden ze dus de ramen openduwen en naar binnen stappen. Het was tijd om naar beneden te gaan.

Kalm stapte Alice de trap af. Ze had zich niet bedrogen. Zij hoorde de mannen reeds in de tuinkamer fluisteren. Aan de binnenzijde van de deuren waren zware gordijnen en Alice kon de deur openen en zou toch nog niet gezien worden. Voorzichtig draaide zij aan den knop en de deur opende zich geruischloos. Ze zag door een kier der gordijnen de stralen van de electrische lampen die de mannen droegen. Even stak zij haar hand door het gordijn en voelde langs den deurpost tot ze den knop van het electrisch licht betastte en op hetzelfde moment baadde de tuinkamer in een zee van licht. Toen opende ze de gordijnen geheel en trad kalm de kamer binnen.

„Goeden avond, gentlemen," zei ze vriendelijk. Ze keek in drie gemaskerde gezichten en op hetzelfde oogenblik, dat zij het licht had opgedraaid, waren ook drie revolvers op haar gericht.

„'t Is een laat en onverwacht bezoek, gentlemen," zei ze, „en u moet mijn toilet excuseeren."

„Geen praatjes, Miss," bromde een zware mannenstem.

„Dit bezoek zal U een paar onaangename oogenblikken bezorgen, dat kan ik U verzekeren," voegde hij eraan toe. „Joe, bind haar in dien stoel en stop haar den mond."

„Een oogenblik, heeren," verzocht Alice. „Ik moet U in de eerste plaats een ernstig verzoek doen. Mama ligt boven en wanneer ze ook maar het geringste van Uw bezoek bemerkte, zou dat haar dood zijn. Ze is zeer ziek geweest. Al het geld en de kostbaarheden zijn beneden en U zult boven niets vinden dan een zieke oude vrouw. Papa is de stad uit, dus U hebt al den tijd."

„Joe, bind haar in dien stoel, stop haar mond en snijd de telefoonverbinding door," zei de man, die het eerst gesproken had en blijkbaar de leider was.

„Doe niet zoo iets onverstandigs, mijnheer," zei Alice zacht. „Ik zal U de brandkast wijzen en U de kostbaarheden ter hand stellen, die we bezitten. Ik ben toch een weerloos meisje en aan U overgeleverd, nietwaar?

Joe scheen te aarzelen.

„Laat ze ons eerst alles wijzen, captain, dat haalt ons werk uit. Ik houd haar toch wel in bedwang," zei hij met een blik op zijn revolver.

„Goed," was het antwoord, en tot Alice: „bij de minste verdachte beweging schiet ik U neer, Miss. Er is hier niemand, mijlen in den omtrek, dan Uw moeder en twee dienstboden, denk daaraan."

„Ik zal U de brandkast wijzen en U het woord van het letterslot zeggen," antwoordde Alice.

„Joe," zei de captain, „jij gaat voor, ik volg en Will komt achter mij. Welken weg Miss?"

„Wat is er Alice? Moeder niet in orde?"

„Papa," riep zij zacht. „Er zijn op het oogenblik drie mannen bezig het slot van de serre af te vijlen. Ik hoor nu het geknars. Kom met uw auto en een politieauto met tien man om het huis te omsingelen en ..."

„Hemel, kind," hijgde Mr. Henderson, „spreek luider, ik versta niet alles."

„Ik kan niet luider, 't is nu al gevaarlijk! Kom in auto's met tien politiemannen ... verstaat U mij?"

„Ja, Alice." — „Laat het huis aan alle uitgangen bezetten en geef een fluitsignaal als het gebeurd is."

Negers in het aardappelveld. Trainingschool U. S. A

Jongens voor de door hen gebouwde Folkshall.

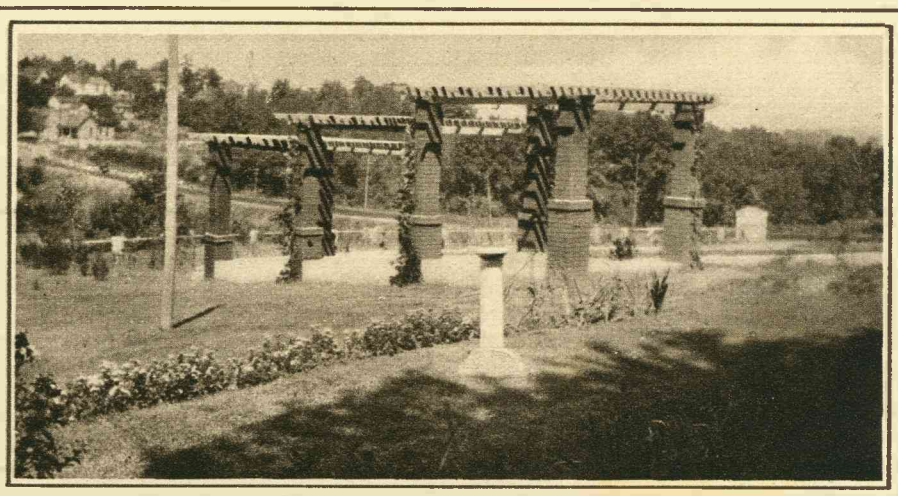
Een Verbeteringsschool voor Jongens in Missouri. U.S.A.

(Van onzen Amerikaanschen correspondent).

Opgericht in 1887 op een stuk grond 500 acres groot, is het een van de beste „Training schools" in de Vereenigde Staten. Het mooie hoofdgebouw is door een bekwaam architect gebouwd, maar de andere 26 kleinere gebouwen er omheen zijn door de jongens zelf opgericht. Er zijn 540 jongens, komende uit verschillende staten van Amerika, zelfs eenigen uit Alaska. Hun nationaliteit loopt zeer uiteen; zoo zijn er Italianen, Grieken, Polen, Mexicanen, Bohemers, Ieren, Franschen en Duitschers. Ze zijn allen onder de 18 jaar. Het schoolsysteem is ingericht volgens het militaire systeem. De superintendent wordt colonel genoemd (thans is colonel Clark superintendent), zijn assistent, de majoor, enz. Zij schenken den jongens hun vertrouwen en de school is in het geheel geen gevangenis — er zijn geen hekken of muren omheen. — De taak van de leeraren is zwaar, daar de meeste jongens echte zwervers, (tramps, zooals men hen hier noemt) zijn. Van kind af aan gewend zonder toezicht rond te dolen in de armste buurten van de grootstad, zijn de meesten van hen volleerde dieven en velen zijn helaas op dien jeugdigen leeftijd reeds moordenaars. Door 't gerecht veroordeeld, dikwijls tot 5 jaar, komen ze hier in de school — maar na goed gedrag kunnen ze na 18 maanden de school verlaten. Ze staan dan echter onder „parool" en hun werkgevers moeten elke maand bericht inzenden, totdat de geheele straftijd voorbij is. Een officier is speciaal aangesteld om rond te reizen en den jongens die de school verlaten goede positie's te verzekeren. Het is gebleken dat 80% van hen later eerbare burgers worden. — Het eerste wat de jongens leeren na hun ontbijt is exerceeren. Een kapitein van het Amerikaansche leger drilt hen. Een muziekcorps, gevormd uit 30 jongens, speelt de muziek erbij. Als dit om 8 uur is geloopen, gaat een ieder naar zijn speciale werk. Bekwame leermeesters zijn in iedere afdeeling aanwezig. Zoo gaan ze naar de schoenafdeeling, bakkerij, drukkerij, (waar ze hun eigen maandelijksch tijdschrift drukken) of naar den boomgaard, bloementuin, het aardappelenveld (er worden 40 acres gebruikt om aardappelen te verbouwen). Om 12 uur komen ze met de muziek voorop in de eetzaal en hebben dan na het diner (dat hier midden op den dag gebruikt wordt) een uur vrij vóór base- of football. Tot 5 uur werken ze dan weer en om 5½ is supper. Na supper weer spelen tot 7 uur en om 7½ is het bedtijd. Drie nachtwachten bewaken den grond en het licht blijft den geheelen nacht doorbranden in de slaapzalen. Zondags nadat de jongens de Zondagsschool of kerk bezocht hebben, zijn ze vrij en houden om 5 uur steeds parade. Gekleed in keurige blauwe uniformen is het een aardig gezicht. Na afloop daarvan worden ze getrakteerd op vruchtentaart en gemberkoek. In den winter hebben ze Zaterdag- en Zondagmiddag steeds bioscoopvoorstellingen in hun mooie „Folkshall". Met Kerstmis hebben ze hun kerstboom en als imitatie van de schepen die Amerika uitzond met levensmiddelen naar 't geteisterde Europa, hadden ze dit jaar ook een groot schip gebouwd dat geladen was met vruchten en bonbons. De ontlading ging met veel gejuich gepaard. Zoo worden Washington's verjaardag, Paschen en de 4de Juli ook steeds gevierd met spelen, dansen, vuurwerk en het oplaten van ballons. In het werk en in 't spel zijn de negers geheel afgescheiden van de andere jongens. Dat er kolossale hoeveelheden levensmiddelen noodig zijn, spreekt vanzelf. Elken dag worden er 365 brooden gebakken. Alles gaat met electriciteit — het mengen, kneden en bakken. In de keukens wordt alles met stoom gekookt. De rekening voor waterverbruik bedraagt 300 dollars in de maand en de steenkoolrekening 2000 dollars per maand in den winter. Ze hebben hun eigen koestapel die dagelijks 1000 L. melk levert, een eigen hospitaal en een arts die alleen voor de school werkt. Het is een pleizier de keurige eetzaal te zien. De tafels netjes gedekt met witte tafelkleeden en aan het plafond 8 electrische waaiers. De Staat Missouri doet werkelijk al het mogelijke om deze jongens tot een beter leven te brengen.

Een Trainingschoolboy die voor de bloemen zorgt.

Tuinaanleg door de jongens der Trainingschool Missouri.